

DREPTUL

LEGIslaTİUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN MEITANI G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR - ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaogă timbrul postal

SUMAR

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I:* Dumitrana N. David cu Florica P. Dobrescu și altu.

Curtea de apel din Galați, secțiunea II: Ilie Săbăreanu cu Primăria comnei Domnești.

Judecătoria ocolului II rural Călărăși: Matei Șerban cu Marin Stroe.

JURISPRUDENȚA STRAINĂ. — *Casațiunea franceză.* — Observațiune de S. R.

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 22 Septembrie 1914

Președinta d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Dumitrana N. David cu Florica P. Dobrescu și altu

DONAȚIUNE. — ACȚIUNE ÎN REVOCATIUNE. — MOȘTENITORII DONATARULUI. — PRESCRIȚIUNEA ESTINCTIVĂ DE 30 DE ANI. — TITLU «PRO HEREDE». — JUSTĂ CAUZĂ ȘI BUNĂ CREDINȚĂ. — PRESCRIȚIA ACHIZITIVĂ DE 10 SAU 20 DE ANI. — ART. 480, 1895, 1897, 1898 și 1890 c. civ.

Cu toate că donatarul care posedă bunul dăruit în virtutea actului de donațiune, nu poate opune conform art. 480 c. civ., acțiunii în revocarea donațiunii, decât prescripția estinctivă de 30 de ani, totuși atunci când moștenitorii donatarului au găsit bunul dăruit în succesiunea autorului lor și l'au stăpânit 10 sau 20 de ani cu bună credință, pot opune reclamantului care exercită

acțiunea pentru revocarea donațiunii, prescripția achizitivă bazată pe justa cauză care rezultă din calitatea de moștenitor; astfel că dispozițiunile art. 480 c. civ., cari prevăd prescripția extinctivă de 30 ani a acțiunii în revocațiune, nu sunt aplicabile în cazul când moștenitorii donatarului invoacă prescripția achizitivă de 10 sau 20 ani cu titlu de *pro herede*.

No. 423. — Respins recursul făcut de Dumitrana N. David, în contra sentinței No. 355 din 1913, a tribunalului Romanai, în proces cu Florica P. Dobrescu ș. a.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier N. Procopescu.

S'au ascultat: d-l avocat Pavlidi, pentru recurentă în desvoltarea motivului de casare; d-l avocat Raicoviceanu, pentru intimată, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare și aplicare a art. 1895, 1897, 1898 și 1890 c. civ. Exces de putere, întrucât tribunalul înlătură actul de donație în virtutea căruia autorul pârâților a posedat imobilele ce revendică, act prezentat de el chiar ca să facă dovadă despre origina dreptului lor și admite prescripția de 10 ani în favoarea lor bazată pe calitatea lor de moșteniri cu just titlu, iar prescripția de 30 ani, singura ce mi putea fi opusă, declară că este creiată de legiuitor numai pentru cazul, când donatarul ar deține imobilele dăruite, nu și atunci, când ele au trecut prin succesiune copiilor lui pe care îi consideră ca terții».

Având în vedere că prin sentința supusă recursului, tribunalul admițând apelul intimațiilor a respins acțiunea prin care recurenta a revendicat o por

țiune de teren determinată cu care a fost impro-prietărit, pe temeiul legii din 1864, bunicul său despre mamă Marin Chelaru;

Având în vedere că la înfățișarea când s'a pronunțat sentința atacată cu recurs, intimații au invocat prescripția decenală cu bună credință și având ca just titlu calitatea de succesori ai tatălui lor Dui mitru Velea, în succesiunea căruia au găsit terenul în litigiu; că, recurenta s'a opus la admiterea prescripției, susținând că terenul în litigiu fiind donat de autorul său Marin Chelaru lui Dumitru Velea, autorul intimaților, dânsa ca moștenitoare rezervată are drept să exercite acțiunea în revocarea donațiunii care nu se prescrie decât prin 30 ani, conform art. 480 c. civ.; că, acel act de donațiune pe care s'au întemeiat intimații la precedentele înfățișări este dobândit cauzei, astfel că discuțiunea urmează să se facă numai cu privire la valoarea actului de donațiune fără să se mai poată opune prescripția decenală, la care s'ar fi renunțat;

Având în vedere că tribunalul a admis prescripția decenală invocată de intimați pe baza posesiunii lor de bună credință și cu titlu de moștenitori ai tatălui lor și a respins acțiunea în revendicare motivând în ce privește mijloacele de apărare ale recurtei, că actul de donațiune a fost invocat de intimați numai spre a stabili buna lor credință și că art. 480 c. civ., nu este aplicabil în speță;

Considerând că chestiunea de drept dedusă în judecata acestei Inalte Curți, prin motivul de casare, este de a se ști dacă în contra acțiunii în revocarea donațiunii pentru survenire de copil care nu se prescrie decât prin 30 ani, conform art. 480 c. civ., moștenitorii donatarului pot opune prescripția achizitivă de scurt timp, bazată pe posesiunea de 10 sau 20 ani, exercitată de ei asupra bunului dăruit autorului lor și pe care l-au găsit în succesiunea acestuia;

Considerând că este adevărat că donatarul care posedă bunul dăruit în virtutea actului de donațiune nu poate opune acțiunii în revocarea donațiunii decât prescripțiunea extinctivă de 30 ani, conform art. 480 c. civ.;

Că atunci însă, când donatarul a încetat din viață și bunul dăruit a rămas în succesiunea sa, moștenitorii donatarului încep în persoana lor o nouă posesiune conform art. 1859 c. civ., și această pose-

siune este o posesiune utilă care duce la prescripție, conform alin. 4 de sub art. 1858 c. civ.;

Că, prin urmare, moștenitorii donatarului cari au găsit bunul dăruit în succesiunea autorului lor și l-au stăpânit 10 sau 20 ani, cu bună credință pot opune reclamantului care exercită acțiunea pentru revocarea donațiunii prescripția achizitivă bazată pe justa cauză care rezultă din calitatea de moștenitor;

Că, dispozițiunile art. 840 c. civ., care prevăd prescripția extinctivă de 30 ani a acțiunii în revocățiune, nu sunt aplicabile în cazul când moștenitorii donatarului invoacă prescripția achizitivă de 10 ani sau 20 ani, cu titlu de *pro herede*;

Că, tribunalul hotărând astfel, nu a violat art. 1895, 1897 și urm., citate în motivul de casare, ci a făcut o justă aplicare a art. 1858 și 1859 c. civ.;

Că, prin urmare, recursul este nefondat și că să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI

SECTIUNEA II

Audiența dela 24 Aprilie 1914

Președinta d-lui V. Tătaru, președinte

Ilie Săbăreanu cu Primăria comunei Domnești

EXECUTARE. — TRIBUNAL. — JURNAL CONSTATOR DE ÎNDEPLINIREA ULTIMULUI ACT DE EXECUTARE. — CURTE DE APEL. — SUSPENDAREA EXECUTĂRII. — ART. 403 PR. CIV.

EXECUTARE. — TRIBUNAL. — ÎNCHEERE PRIN CARE SE COMSTATĂ ÎNDEPLINIREA ULTIMULUI ACT DE EXECUTARE. — INSTANȚA ÎN DREPT DE A ÎNCHIEIA ACEST JURNAL. — SUSPENDAREA EXECUTĂRII DE CĂTRE CURTEA CARE A ORDONAT EXECUTAREA. — ART. 372, 403, 598 ȘI 602 PR. CIV.

TEXECUTARE. — ACTE DE EXECUTARE. — SUSPENDAREA EXECUTĂRII. — NEVALABILITATEA ACTELOR DE EXECUTARE. — ART. 68 DIN LEGEA CURTEI DE CASATIE.

1° Jurnalul tribunalului constatător de îndeplinirea ultimului act de executare, având efectul numai de a închide celor interesați dreptul de a face contestațiuni la executare, nu poate împedica suspendarea executării hotărârei ce s'ar ordona de instanța de apel care a dat acea hotărâre și încuviințase executarea ei.

2° Tribunalul fiind în drept de a încheia jurnalul de constatare că ultimul act de executare s'a încheiat numai atunci când execută o hotărâre a sa, iar nu și atunci când execută prin delegație o hotărâre a Curții de apel, în care caz

numai Curtea este în drept a încheia jurnalul constatător de îndeplinirea ultimului act de executare, urmează că tribunalul nu se poate opri de a suspenda executarea ordonată de instanța de apel, atât timp cât n'a intervenit încheierea acestei instanțe pentru constatarea săvârșirii executărei.

3° Suspendarea executărei hotărârilor pe baza art. 68 din legea Curței de casație și justiție având de efect de a face să înceteze puterea executorie a hotărârilor definitive până la judecarea recursului în casație, urmează că în acest caz niciun act de executare a unei hotărâri nu se mai poate face, iar dacă unele acte de executare vor fi fost făcute, până la ordonarea suspendărei, ele rămân fără valoare, ca unele ce au fost îndeplinite în executarea unei hotărâri ce numai avea puterea executorie.

No. 40. — S'a prezentat apelantul Ilie Săbăreanu, asistat de d-l avocat Zamfir Filotti, și primăria comunei Domnești, prin inspectorul-agricol T. Vasiliu, d-l avocat C. D. Anghel și inspectorul-general agricol Al. Stan.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Ilie Săbăreanu din București, cu petiția înregistrată la No. 824 din 3 Martie 1914, în contra jurnalului tribunalului Putna, secția II, No. 1089 din 18 Februarie 1914, prin care constată că s'a îndeplinit ultimul act de procedură pentru executarea deciziunii Curței de apel din Galați, No. 145 din 1913, precum și în contra jurnalului No. 1160 din 22 Februarie 1914, prin care tribunalul refuză de a execută ordinul de suspendare a executărei acelei deciziuni cu No. 145 din 1913 ordonată de Curte prin jurnalul No. 200 din 17 Februarie 1914;

Având în vedere că din actele din dosar se constată că prin deciziunea Curții de apel din Galați, secția II, No. 145 din 15 Noembrie 1913, investită cu formula executorie sub No. 151 din 14 Decembrie 1913, apelantul Ilie Săbăreanu fiind obligat a preda în proprietatea și posesiunea comunei Domnești, județul Putna, islazul de pe moșia Domnești în întindere de 123 hectare, compus din două tru-

puri, și a-i plăti 1700 lei cheltueli de judecată, s'a delegat cu executarea acelei deciziuni tribunalul Putna, secția II, care pronunțase sentința în prima instanță, executare care s'a îndeplinit de portărelul Dumitru I. Ștefănescu de pe lângă tribunalul Putna, prin două procese-verbale cu data 11 Februarie, a. c. unul constatând predarea imobilului și celalt sechestru aplicat pe averea mobilă a apelantului pentru plata cheltuelilor de judecată la care a fost condamnat către intimata primăria comunei Domnești.

Apelantul declarând în ziua de 24 Decembrie 1914 recurs în contra deciziunii No. 145 din 1913 a cerut cu petiția reg. No. 404 din 5 Februarie 1914, pe baza art. 68 al legii din 17 Februarie 1912, a se încuviința în condițiunile acestui text de lege, suspendarea executărei deciziunii atacată cu recurs, cerere care din cauza lipsei membrilor Curței de apel, ocupați cu alegerile generale legislative, nu a fost rezolvată decât la 17 Februarie 1914 prin jurnalul No. 200, prin care s'a ordonat suspendarea executărei, când s'a și comunicat telegrafic această dispozițiune tribunalului Putna, secția II.

După rezoluțiile aflate pe telegrama Curței se constată că a fost primită de Președintele tribunalului Putna, secția II, acasă în seara de 17 Februarie și a fost adusă și înregistrată și revolvată la tribunal a doua zi 18 Februarie, când s'a rezolvat și adresa cu No. 4459 din 17 Februarie 1914, cu care se trimitea cele două procese-verbale ale portărelului din 11 Februarie, ce constatau efectuarea executărei, scriindu-se și pe una și pe alta rezoluțiile de însuși președintele tribunalului pe telegramă; „văzând prezenta și conform jurnalului Curței No. 200, se va interveni de îndată la portărei”, iar pe adresa înregistrată la 17 Februarie „jurnal de constatarea ultimului act de procedură, rezolvată la 18 Februarie”; împrejurarea că ambele lucrări au fost rezolvate de însuși președintele tribunalului la 18 Februarie stabilește că el avea cunoștința de ordinul Curței de suspendarea executărei, când a dispus a se încheia jurnalul pentru constatarea ultimului act de executare, fiindcă primise acel ordin seara în ajunul zilei de 18 Februarie și cu toate acestea pe de o parte încheie jurnalul No. 1089 din 18 Februarie 1914 prin care constată că s'a îndeplinit ulti-

mul act de procedură în executarea deciziunii Curței de apel din Galați secția II No. 145 din 1913, iar pe de altă parte cu adresa No. 3514 cere corpului de portărei să execute ordinul Curței de suspendarea executărei și când corpul de portărei răspunde cu adresa No. 3540 din 22 Februarie 1914 că în ceea ce privește punerea în posesie s'a îndeplinit ultimul act de procedură, iar în ceea ce privește sechestrul aplicat de portărelul Ștefănescu prin procesul-verbal din 11 Februarie nu s'a îndeplinit ultimul act de procedură, tribunalul încheie jurnalul No. 1160 din 22 Februarie 1914, prin care zice că suspendarea executărei cerută de Curte nu mai poate avea loc, de vreme ce în urma procesului-verbal de executarea pe teren a deciziunii Curței de apel No. 145 din 1913 tribunalul prin jurnalul No. 1089 din 18 Februarie a constatat îndeplinit ultimul act de executare; iar în ce privește sechestrul aplicat prin procesul-verbal din 11 Februarie 1914, pentru executarea cheltuelilor de judecată, pentru că nu a luat deplin sfârșit suspendă executarea;

Având în vedere că, în afară de neregularitatea neobișnuită semnalată mai sus, din care rezultă că tribunalul a rezolvit în ziua de 18 Februarie 1914, ordinul telegrafic al Curței de suspendarea executărei deciziunii No. 145 din 1913, și adresa No. 4459 de trimiterea proceselor-verbale de executare portărelului Ștefănescu, de pe lângă tribunalul Putna, apelantul Ilie Săbăreanu se plânge și cu drept cuvânt în contra refuzului tribunalului de a suspenda executarea deciziunii Curței No. 145 din 1913, ordonată de însuși Curtea de apel prin jurnalul No. 200 din 1914, pentru motivul că tribunalul fiind în executarea unei deciziuni a Curței de apel prin delegațiunea ce i s'a dat, conform art. 372 pr. civ., trebuia a se supune și a suspenda executarea fără discuțiune, odată ce Curtea care a pronunțat decizia executorie, a ordonat aceasta, de oarece nu este în căderea tribunalului de a discuta măsura ordonată de Curte, dat fiind că instanțele inferioare nu pot censura actele celor superioare;

Având în vedere că trecând peste acest principiu elementar, tribunalul a refuzat a suspenda executarea deciziunii Curței No. 145 din 1913, pentru motivul că în urma delegațiunii de executare s'a îndeplinit pe teren executarea și s'a încheiat de tribunalul No. 1089 din 18 Februarie 1914, prin care

constată că s'a îndeplinit ultimul act de procedură înainte de a sosi ordinul Curței de suspendarea executărei;

Având în vedere că jurnalul tribunalului pentru constatarea îndeplinirii ultimului act de procedură, având efectul numai de a închide celor interesați dreptul de a face contestațiuni la executare, nu interesează în cazul de față, fiindcă aici nu este vorba de a se contesta o executare, care trebuia a se face, dacă este bine sau rău făcută, ci este vorba de o măsură luată de instanța ce a ordonat executarea în limitele competenței sale, de a nu se mai executa de loc hotărârea sa, suspendându-se efectele executive ale însăși hotărârei, ceea ce este cu totul altceva, dar dacă soluțiunea procesului am presupune că depinde de acel jurnal încă fiind vorba de o executare a deciziei Curței de apel care singură cunoaște înțelesul și întinderea dispozitivului hotărârei sale, apoi numai ea eră în măsură de a constata dacă prin executarea îndeplinită s'au aplicat conform intențiunii sale dispozitivul hotărârei, iar nu tribunalul, care nu are altă cădere decât de a îndeplini lucrările de executare și o asemenea încheere din partea Curței, pentru a se constata săvârșirea executărei deciziunii sale, nu a intervenit până acum.

Dar s'a zis că art. 403 pr. civ., indică pe tribunal ca cel în drept a constata săvârșirea executărei; fără discuțiune dacă tribunalul a executat o sentință a sa sau prin delegațiune o deciziune a Curței; oricum prin modificarea adusă art. 403 pr. civ., în 1900, nu s'a căutat decât a se tranșa controversa ce exista asupra fixărei ultimului act de executare, care punea capăt primirei oricărei contestațiuni la executare este încheerea pe care tribunalul va trebui să o facă îndată după primirea procesului-verbal, constatând săvârșirea executărei, este evident că cu vântul „tribunal“ nu are sensul de a stabili instanța competente de a săvârși un asemenea act, ci de a indica numai care este ultimul act de executare, hotărându-se că aceasta este încheerea pe care tribunalul va trebui să o facă. Care este tribunalul care va trebui să facă o asemenea încheere? Legea nu lămurște prin text formal, dar dacă căutăm isvoarele dreptului actual găsim în art. 17 din legea asupra împedărilor la executarea din 1852, dispozițiunea că o hotărâre se socotește executată, când mijlocește

jurnalul tribunalului sau al Curței, că acea hotărâre s'a executat, că s'a aplicat de jurisprudență în mod constant, sub codul procedurii civile (Cas. I, decizia No. 269 din 3 Octombrie 1870, No. 344 din 15 Septembrie 1873 și altele), de și nu era veri un text, care să spună ceva în această privință pe baza principiului general de drept, că orice judecător este și executorul hotărârei sale, pe care o îndeplinește fie direct, fie prin delegațiune, că el este acela care interpretează înțelesul și întinderea dispozitivului hotărârei ce se execută și vede dacă prin executare ori prin cine s'ar face s'a aplicat în tocmai; că, tot la el se îndreptează și contestațiunile ce privesc aplicarea aceluia dispozitiv, conform art. 400 pr. civ., și dacă așa este, apoi nu se poate da cuvântului «tribunal» din art. 403 modificat în 1900, sensul restrictiv de a stabili că e vorba de tribunalul propriu zis, adică de tribunalul de județ ca instanță competente indicată de lege a încheia jurnalul de constatarea desăvârșirii oricărei hotărâri, ci acela generic de instanță judecătorească sub care se înțelege fie judecătorul de pace, fie tribunalul de județ, fie Curtea, a cărui hotărâre se execută, căci dacă s'ar fi voit a se inova ceva, rupându-se cu trecutul juridic în asemenea materie legiuitorul procedurii din 1900 ar fi spus-o formal;

Având în vedere că în concordanță cu aceste principii avem art. 602 pr. civ. privitor la executarea asupra imobilelor, care spune formal, că procesul-verbal de executare se va depune la tribunalul prin care s'a încuviințat executarea și care va trebui să îndeplinească cele orânduite prin art. 403 pr. civ., ori tribunalul, care încuviințează executarea conform art. 372 pr. civ., nu este altul decât tribunalul sau Curtea care a dat hotărârea definitivă. Obiecțiunea intimitei, că în acest articol e vorba tot de tribunalul care face executarea, fiindcă în articolul 602 se spune de tribunalul prin care s'a încuviințat executarea, nu are nici un temei, fiindcă chiar sensul gramatical textului legii nu poate da alt înțeles de cât că este vorba de tribunalul care încuviințează executarea, iar nu de tribunalul încuviințat sau orânduit a face executarea și acest înțeles apare și mai evident dacă textul art. 602 îl punem în legătură cu art. 598 pr. civ., care spune că acela care va avea titlu executor, și legea nu distinge de unde pro-

vine acel titlu, se va îndrepta la tribunalul locului unde este așezat imobilul, care va executa prin agenții săi predarea imobilului; și, când este vorba despre depunerea procesului-verbal de executarea art. 602 zice, că se va îndrepta la tribunalul prin care s'a încuviințat executarea, iar nu la tribunalul pe care art. 598 pr. civ., îl determină ca competente a face executarea, ori această deosebire de dispozițiuni învederează în mod indubitabil, că tribunalul care va trebui a îndeplini formalitățile prescrise de art. 403 pr. civ., nu este tot acela ce face executarea, ci un altul și anume acela care a încuviințat a se face executarea;

Că dar, fiind vorba de o decizie a Curței de apel care a încuviințat a se face executarea prin tribunalul Putna, și neintervenind încheerea sa pentru constatarea săvârșirii executărei, tribunalul nu se putea opri de a suspenda executarea ordonată de Curte;

Având în vedere însă, că în speță, nu sunt aplicabile regulile privitoare la contestațiunile la executare, fiindcă aci este vorba de o hotărâre a cărei executare a fost suspendată pe baza art. 68 din legea Curței de casație și justiție;

Având în vedere că suspendarea executărei hotărârilor pe baza art. 68 din acea lege, are de efect de a face să înceteze puterea executorie a hotărârilor definitive până la judecarea recursului în casație și în acest caz nici un act de executare a acelei hotărâri nu se mai poate face, iar dacă unele acte de executare vor fi fost făcute, până la ordonarea suspendărei, ele rămân fără valoare ca unele ce au fost îndeplinite în executarea unei hotărâri ce numai are puterea executorie;

Având în vedere că intimata recunoscând aceste reguli, susține totuși, că suspendarea executărei nu poate avea efecte decât numai dacă nu s'a îndeplinit executarea;

Considerând însă că această distincțiune nu are nici un fundament juridic, fiindcă nu se bazează pe nicio dispoziție de lege, din contra este incompatibilă cu dispozițiile art. 68 din legea pentru Curtea de casație și justiție, care dă dreptul impetricațiilor de a cere suspendarea executărei hotărârilor definitive împlinind numai două condițiuni, de a porni cerere în casație, și de a asigura sau depune valo-

rea corespunzătoare; prin urmare, odată împlinite aceste două condițiuni, suspendarea executărei hotărârei definitive se impune, fie că s'au început, fie că s'au împlinit actele de executare; fiindcă legea acordă dreptul împričinaților de a cere suspendarea executărei hotărârilor definitive fără nici o deosebire pentru cazul când s'a început executarea sau când s'a și îndeplinit executarea lor;

Că a primi o soluțiune contrarie ar fi a face iluzoriu dreptul împričinațului de a obține suspendarea executărei prin graba protivnicului său de a cere executarea, când celalt este încă în termen de a face recurs și cu dreptul deschis de a cere suspendarea executărei;

Având în vedere că dreptul de a cere suspendarea executărei fiind general, efectul suspendărei va fi de a opri de a se mai face vre-un act de executare în cazul când nu s'a început a se face vreunul și de a desființa orice acte de executare vor fi fost făcute, pentru a se răpune lucrările în starea în care ar fi fost în cazul când hotărârea nu ar avea putere executorie, după cum se prevede în art. 63 din legea pentru Curtea de casație în cazul când se admite recursul și se desființează hotărârea definitivă;

Având în vedere, că chiar în ipoteza că suspendarea executării nu ar mai avea efect dacă acea executare s'a îndeplinit, după cum susține intimata primăria comunei Domnești, actele de executare îndeplinite în speță, nu pot să aibă nici o ființă, fiindcă apelantul Ilie Săbăreanu a făcut cerere de suspendare la 5 Februarie 1914, și a fost rezolvată și admisă de Curte prin jurnalul No. 200 dela 17 Februarie 1914, din cauza alegerilor generale, care au împedecat complectarea Curței, oricum pe de o parte întârzierea rezolvărei cererei nu este imputabilă apelantului și cum efectul hotărârilor se întinde până în ziua când s'a făcut cererea, de când hotărârea nu mai avea nici o putere executorie, și cum pe de altă parte actele de executare s'au îndeplinit posterior la 11 Februarie 1914, acestea nu pot avea nici o valoare, ca unele ce au fost făcute în executarea unei hotărâri, ce în acel timp nu mai avea putere executorie.

Că, odată fără ființă actele de executare, ele nu pot fi valorificate prin faptul încheerii jurnalului de constatarea executărei, fiind că ceea ce *ab initio nullum est, nullum producit effectus*

Că, astfel fiind, apelul făcut de Ilie Săbăreanu în contra jurnalelor tribunalului Putna, prin care a refuzat de a suspenda executarea deciziunii Curței, este întemeiat și prin urmare trebuie a fi primit, iar actele de executare îndeplinite trebuie anulate;

Având în vedere că prin facerea apelului s'au cauzat apelantului cheltueli cu timbre și plata de avocat pe care Curtea le fixează după apreciere la suma de 200 lei, de care trebuie a fi despăgubit conform art. 149 pr. civ. de intimata primăria comunei Domnești ce cade în proces;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier V. Bălășescu, admite apelul făcut de Ilie Săbăreanu.

Semnați: D. Istrati, V. Bălășescu, G. Sărăteanu.

Opiniune

Conform art. 403 pr. civ. odată ce cel din urmă act al executărei s'a săvârșit, nu se va mai primi nici o contestație asupra executărei și fiindcă sub imperiul vechiului cod de procedură civilă nu era lămurit care este ultimul act de executare, legiuitorul din anul 1900 a adăos aliniatul ultim prin care se zice „*cel din urmă act de executare este încheerea pe care tribunalul va trebui să o facă, fără citarea părților îndată ce va primi procesul-verbal de executare, constatând săvârșirea executărei;*” cum însă conform art. 373 pr. civ. Curțile de apel își execută deciziunile prin tribunalul care a judecat la prima instanță, se naște chestiunea de a se ști în acest caz cine trebuie să facă încheerea de care vorbește art. 403 pr. civ. Curtea care a ordonat executarea sau tribunalul care face acea executare?

Cred că tribunalul care face executarea și în adevăr: 1) art. 403 întrebuițează cuvântul „tribunal” și deși acest argument ar părea la prima vedere fără importanță, căci adesea ori legiuitorul întrebuițează această expresiune generică pentru a înțelege orice instanță, deci și o Curte de apel, totuși nu este așa în cazul textului de care ne ocupăm; în adevăr, art. 403 pr. civ este reproducerea art. 17 din legea de împedecări din anul 1852, care prevedea că o hotărâre se secotește adusă la îndeplinire când mijlocește jurnalul tribunalului sau al Curței, că acea hotărâre s'a executat; în art. 403 legiuitorul nu mai amintește nimic de Curtea de apel, ci vorbind numai de tribunal, apare evidentă intențiunea sa de a inova;

2) Art. 602 pr. civ. vorbind de executarea imobiliară spune că toate operațiunile se vor consemna într'un proces-verbal al cărui original se va depune la tribunalul „*prin care s'a încuviințat executarea*” și care va trebui de îndată la primirea procesului-verbal să îndeplinească cele orânduite de art. 403 din acest cod; ori prin cuvintele „*prin care s'a încuviințat executarea*” nu se poate înțelege decât tribunalul care execută, iar nu Curtea care dă ordinul de executare, căci în acest ultim caz nimic n'ar fi fost mai ușor legiuitorului decât să zică „*la Curtea sau tribunalul care a încuviințat executarea*”;

3) O executare se compune sau mai exact se efectuează prin o serie de acte. Când Curtea dă delegație unui tribunal ca să execute deciziunea, tribunalul trebuie să îndeplinească întreaga serie de acte de executare, începând dela primul până la cel din urmă act și după ce a îndeplinit și acest ultim act, rolul său a încetat și trebuie să trimeată dosarul la Curte. Ori, din moment ce legiuitorul prin art. 403 spune anume că ultimul act de executare e încheierea tribunalului care constată săvârșirea executărei, evident că tot tribunalul trebuie să facă această încheiere. A susține că acest act trebuie să-l încheie Curtea, ar însemna că cu toată delegația ce'i dă Curtea, tribunalul să facă toate actele de executare, minus unul, adică ultimul act pe care numai Curtea e în drept a'l încheia; ceea ce e inadmisibil și contrazice atât litera cât și spiritul legii, care prin art. 403 dispune că executarea în întregime deci inclusiv și ultimul act, adică jurnalul constatând săvârșirea executărei, să se facă de tribunal.

Apelantul Ilie Săbăreanu mai susține că dânsul, obținând dela această Curte suspendarea executării deciziunii în puterea art 68 din legea pentru Curtea de Casație și justiție, această suspendare având efect retroactiv, urmează să se revoace toate actele de executare dela început, acest motiv este neîntemeiat, căci pe calea art. 68 din legea Curței de casație nu se pot sfârâma acte deja efectuate; aceasta s'ar fi putut obține numai pe cale de contestație. Iar în ipoteza că am considera o asemenea cerere de suspendare ca și o contestație, aplicându-i aceleași reguli, atunci ea nu mai este admisibilă pentru motivul arătat dela început.

Pentru aceste motive, sunt de părere a se respinge apelul.

Semnat : V. Tătaru.

JUDECĂTORIA OCOL. II RURAL CĂLĂRAȘI

Audiența dela 25 Iunie 1914

Judecător, I. Koslinsky

Matei Șerban cu Marin Stroe

MOȘTENITOR APARENT. — INSTRĂINARE CU TITLU ONEROS. — ACHIZITOR DE BUNĂ CREDINȚĂ. — VALIDITATE. — ART. 117 C CIV.

Instrăinările cu titlu oneros făcute de un moștenitor aparent sunt valabile dacă terțiul achizitor este de bună credință.

Judecata,

Asupra acțiunii intentată de Matei Șerban, azi încetat din viață, reprezentat prin moștenitorii săi fii Gheorghe, Radu, Nicolae și Grozea, toți din comuna Rassa, contra văduvei Maria Ion Stroe din aceeaș comună, pentru anularea actului de vânzare autenticat de tribunalul Ialomița, No. 1398 din 1906, și transcris la No. 1281 din 1906, cum și la obligarea acestuia să 'i lase în plină și absolută proprietate pământul ce 'i vânduse;

Având în vedere susținerile părților cum și actele din dosar;

Considerând că obiectul acțiunii este că defunctul Ion Stroe, fiind strein în momentul cumpărării, nu putea dobândi pământul cu care vânzătorul fusese împrumutat după legea rurală din 1864, și pe care în urmă soția lui, pârâta de față, îl cumpărase dela moștenitorii soțului ei decedat;

Având în vedere că conform dispozițiilor din art. 10 c. civ., tot copilul născut din român în țară străină este român; că, dacă el a pierdut calitatea, reclamantului îi incumbă sarcina să facă dovada că s'a bucurat de protecțiunea străină.

Analizând depozițiunile martorilor audiați și examinând actele depuse, din ele nu rezultă altceva decât că Ion Stroe, în momentul cumpărării pământului rural, era român, născut din părinți români în Transilvania unde a domiciliat, având și proprietăți acolo. Dar știut este că nici locul nașterii, nici domiciliul temporar al cuiva nu determină naționalitatea sa. Reclamantele cu nimic nu a dovedit că soțul pârâtei Ion Stroe, s'ar fi bucurat de protecțiunea Austro-Ungară, deci că și-ar fi pierdut calitatea de român. Din contra, din unele depuneri de martori reese că el a locuit timp de aproape 40 ani în România, comuna Rassa, unde avea gospo-

dărie și casă, căsătorindu-se cu o româncă din aceeași comună.

Afară de aceasta, pârâta Maria Stroe, fiind româncă, căsătorindu-se cu Ion Stroe, pretins strein, murind acesta, totuși dânsa și-a redobândit calitatea de româncă și cumpărând dela moștenitorii soțului ei pământul în litigiu, îi-a crezut ca fiind adevărați moștenitori fără a ști că soțul ei era strein, și nu putea dobândi pământ rural. În acest caz, prin derogare la principiile generale ale dreptului, jurisprudența aproape constantă validează înstrăinările cu titlu oneros făcute de moștenitorul aparent când terțiul achizitor este de bună credință, adică dacă a crezut că moștenitorul era proprietar definitiv și irevocabil, căci buna credință cât și eroarea în care se găsește terțiul achizitor trebuie să-l apere în contra oricărei acțiuni din partea adevăratului moștenitor,

Că, nedovedindu-se că Ion Stroe, în momentul cumpărării erea strein, deci incapabil de a dobândi pământ rural, iar în al doilea rând chiar dacă această dovadă ar fi fost făcută, pârâta Maria I. Stroe, care putea dobândi asemenea pământuri fiind româncă, a cumpărat cu bună credință dela moștenitorii soțului ei pământul ce se revendică, deci, din ambele puncte de vedere acțiunea se privește ca nefondată și urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge acțiunea.

Semnat: J. Koslinsky.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CASAȚIUNEA FRANCEZĂ

28 August 1914

LUCRU JUDECAT. — JURISDICȚIE REPRESIVĂ. — CURTE CU JURAȚI. — ACHITARE. — TRIBUNAL CORECȚIONAL. — URMĂRIRE NOUĂ. — FAPT IDENTIC. — CALIFICARE NOUĂ. — ART. 360 C. PR. PEN. FR. (ART. 383 C. PR. PEN. ROM.).

Regula din art. 360 c. pr. pen., nu împiedică ca individul achitat pentru o acuzare de Curtea cu jurați să fie ulterior urmărit în corecțional pentru același fapt material, când faptul, altfel calificat, cuprinde elemente neinvocate și neapreciate cu ocazia primei urmăriri.

(*Bull. des sommaires*, 1914, 4, 63)

Observație. — Cu toate că art. 383 pr. pen., pare

foarte simplu, el a dat însă naștere la următoarea discuțiune: un individ achitat pentru o faptă, desigur că nu mai poate fi dat în judecată pentru aceeași faptă *sub aceeași calificare*, fiindcă se opune autoritatea lucrului judecat. Dar chestiunea este discutată, dacă acel individ nu ar mai putea fi dat în judecată pentru aceeași faptă *altfel calificată*? De exemplu un individ, acuzat că a comis un omor cu precugetare, și achitat de jurați, nu va putea să fie urmărit pentru omor simplu, or pentru omor prin imprudență? Sau fiind inculpat pentru bancruta frauduloasă și achitat, nu poate fi după achitare urmărit pentru bancrută simplă invocându-se aceeași fapte? Or, în fine, achitatul pentru fals, nu poate fi dat în judecată pentru excocherie?

Jurisprudența franceză, după cum vedem mai sus, admite în mod constant că un individ, achitat de jurați pentru o faptă, poate fi din nou urmărit pentru aceeași faptă, însă sub o altă calificare.

Acest sistem, admis de căsația franceză sub influența procurorului-general Merlin și adoptat de mulți autori, este combătut cu multă tărie de argumentare de F. Hélié (*V. instr. crim.* II, No. 1012 urm.) A se vedea această chestiune tratată pe larg de d-l profesor I. Tanoviceanu în al său *Curs de procedură penală română*, No. 915, p. 583.

S. R.

BIBLIOGRAFIE

Codurile uzuale, noua ediție publicată de d-l C. Hamangiu, consilier la Curtea de apel din Craiova, într'un singur volum format mare în 4°, de aproape 600 pagini, în genul ediției franceze *de servietă* Dalloz, cuprinzând totalitatea codurilor uzuale române în vigoare cu toate modificările suferite dela promulgarea lor până în prezent

Depozit la librăria editoare Alcalay & Comp.

Prețul volumului flexibil legat în piele, lei 25

*

În aceeași editură va apare în curând **Codul de procedură civilă**, a doua ediție, adnotat cu doctrina și jurisprudența până la zi de d-l *Em. Dan*.

* * *

Legea nouă pentru înscrierea firmelor publicată în broșură de librăria editoare Alcalay & comp.

Prețul 50 bani.